

## ШЕСТ ДЕНА В АНГЛИЯ

На 10 ноември т.г. неколцината български делегати за втория Световен конгрес на мира, определен да се състои в Шефилд, — тези, които получихме английска виза, заминахме със самолет от Прага за Лондон. Полетяхме при хубаво ясно небе, но колкото повече напредвахме към северозапад, толкова повече облаци се появяваха и толкова по-студено ставаше. Прозорците на кабината се отначало замъглиха, а после постепенно се и заледиха. Едва се прозряха отдалечно очертанията на материка, който напуснахме, а над Ламанша като че наистина беше спусната тежка, сива "завеса". Цели четиредесет и пет минути самолетът се въртя над Лондонското летище, без да може да слезе. С голяма и много ловкост — ма мъка чехските пилоти пробиха непроницаемите, черни облаци, които го покриваха и самолетът най-после се хлъзна и кацна на мократа площадка.

Върнахме часовниците си два часа назад и сред проливен дъжд, в настъпващия здрач, направихме първите крачки по мъчнодостъпния остров...

Учреждението на летището ми се видя низко, на широка площ разположено здание, с твърде много отделения и с още по-много чиновници. Всеки от нас премина поединично през няколко входа, преградки, салони, бюра, и след доста подробни учтиво-сухи разпити и шателно преглеждане на багажите ни, особено по отношение на носената литература и книжа, ние излязохме от другата страна на зданието, изпратени от нескривани иронични погледи на чиновниците. На площада пред летището ни чакаха отдавна посрещачите, разтревожени вече от нашето забавяне. Бяха дошли представители на английския комитет на мир — работници, журналисти, студенти. Посрещнаха ни радушно, стискаха ни дружески ръцете, приветствуваха ни, но по лицата им се четеше все пак някаква загриженост и безпокойствие, като че се бояха от непредвидени трудности и условия. Драрнаха фотографски апарати, отправени главно към баба Съба, партизанската майка с много ордени и към интересната библейска глава на художника Владимир Димитров-Майстора.